

קולנוע

סרטים

יצא בשלום למרות האישפוז

עוד אפוס מילחמתי המצולם באתר המקורי קילקל את קיבתו של הכוכב הראשי אבל ניק נולטה גמר את הסרט בשלום.

לא רק יסיהמלח מהווה סיכון בריאותי למי שאינו רגיל לאקלים זה, כפי שקרה בשעתו

שר וניקולאס קייג: יא ירח

את לורטה, מוכת-הירח, מגלמת שר, הנראית כמו שמש הגברת הזאת כבר הפתיעה כמה פעמים כשחקנית מרתקת (סילקווד, מסיכה, חשוד) ועתה היא מרנינה במיבטא איטלקי של ברוקלין. לצידה משחקים ניקולאס קייג המוכשר והכריזמטי, וינסנט גארדיניה ואולימפיה דוקאקיס (ואם שר ראוייה לאוסקר, הם בוודאי ראויים לאוסקר-המישנה). דני איילו הוא הארוס הזנוח, ופיודור שאליאפין הבן, שמנסה, בשיאו של הסרט, ללמד את הכלבים שלו כיצד לילל כראוי.

שירו שיר לשר

מוכת-ירח (אורלי, תל-אביב, ארצות-הברית) - חגיגה אמיתית לכל מי שטרם התייבש, לכל מי שעדיין מושפע מן הידח, מתענג על השמש, אוהב לאהוב, ויודע שאת הפיצה הטובה ביותר בעולם אפשר להשיג בניו-יורק.

סיפור-אהבה עסיסי, רגשני, גדול כמו אופרה וקליל כמו אופרטה על רקע הקהילה האיטלקית בברוקלין. הגיבור, מוכת-הירח, היא לורטה קאסטורני, אלמנה, המתקרבת לגיל 40 ומאמינה שעין-הרע הרגה את בעלה הראשון. היא אונסת את ארוסה ג'וני קאממרי להציע לה נישואין בסינון הדור הישן ונופלת בעצמה קורבן לתעתועי הירח כשהיא מתמסרת לאחיו, רוני, בשעה שארוסה סועד את אמו על ערש-דווי בסיציליה הרחוקה.

לסיפור הזה מתווספת המעטפת המישפחתית - אביה של לורטה מנהל פרשיית-אהבים מאחורי גבה של אשתו הנאמנה ומתחת לאפו של אביו הקשיש, המעדיף את חברת חמשת כלביו על פני העולם כולו.

נורמן ג'ואיסון, מי שביים בשעתו את כנר על הגג ובאחרונה את אנג'ל של האלוהים, רקח כאן זאבאיונה אמיתית (מנת-יקי נוח איטלקית), ללקק את השפתיים. הומור ורגשות, נדיבות לב ולתס-יצרים, והעיקר - מה שמאפיין את האיטלקים - המון שימחת-חיים והרבה רומאנטיקה.

הבטלנים: רגעים נחמדים ומצחיקים

או מגעילות (כמו בהרבה מיקרים דומים). הנקודה הסימפטית העיקרית בסרט היא שימחת-החיים שבו. הכוכב הוא ילד בשם תום סופר בתפקיד החתול שנתנו לו לשמור על השמנת, כלומר, ילד גרגרן שהפקידו אותו על בקבוק אורנג' דה וביציר-שוקולד שהוא הכי אוהב בעולם ואמרו לו שלא לאכול. ואיך הוא מחסל אותם, לשימחת צופי הסרט.

אותך זה מצחיק?

עבודה בעיניים (תל-אביב, הוד, דרייב-אין, ישראל - מוצג גם ב' חיפה ובירושלים ובבתי-קולנוע אחרים ברחבי-הארץ) - הכל תלוי בחוש-ההומור הפרטי של הצופה. מי שאוהב סרט-מתיחות יאהב גם את זה.

אבל, עובדה, יש אנשים שאותם זה מצחיק, ובעבור אלה אפשר לבשר כמה בשורות טובות - הבטלנים, נתן דטנר ואבי קושניר, עובדים. עובדה, אפילו בהצגת-הבכורה של הסרט הם לא נכחו, כי היו על הבימה בטבריה באילוף הסוררת. הם נחמדים ולא מתנשאים, בלתי אמצעיים ולא וולגריים. ולגבי קומיקאים בארצנו זה כבר משהו.

העיקר - הסרט הזה הוא שרשרת המצאות קטנות וחד-ביבות, חלקן מוצלחות יותר וחלקן פחות, אבל הן אינן מביכות משעשעים.

כריסטיאן בייל: רצינות לא רצינית

התרפסות וגניבה. הכל כשר כדי להישאר בחיים. אלא ששפילברג מגיש מחנה-ריכוז פוטוגני ולא נורא כלי-כך. לעומת הספר, נראה מחנה-הריכוז של שפילברג כמחנה-היציא. אפילו הזוהמה לא נראית מלוכלכת באמת. ההצדעה הטיכית סית של הגיבור (כריסטיאן בייל בתפקיד הילד ג'ים) לקאמי קזה היפאני על סף משימת-ההתאבדות שלו, כשהמוסיקה עולה ברקע והמסך כולו מאיר בזוהר קרני-השמש השוקעות, היא סגידה תמוהה לגיבורה מיתית מפוקפקת לגבי בימאי שטוען שלסירטו יש בראש וראשונה מסר אנטי מילחמתי.

מחנה-ריכוז פוטוגני

אימפריית השמש (רביחן, תל-אביב, ארצות-הברית) - כישלון בומבסטי של סטיבן (מייגשים מן הסוג השלישי, הצבע ארגמן) שפיל-ברג, שנובע, בלי כל ספק, מעודף ויהרה של ילד-הפלא היהודי, שהגיע הזמן שיפסיק לעבוד על העולם בעיניים.

כל זמן שהוא יצר אגודות-ילדים, כנראה, מפני שהכיר היטב את חברת-השפע האמריקאית והעדיף את החלום הפנטסטי על פניה - הוא ידע על מה הוא מדבר. האגודות המודרניות שלו בליוויית רומאנטיקה, הומור ופעלולים היו עשויות במי-דה הנכונה. עד כדי כך שגם המבוגרים ביקשו מילדיהם לקחת אותם לסרט של שפילברג. אבל מרגע ששפילברג התיימר להיות מתקן חברתי ופילוסוף התחילה הבעה לגדול, לקבל מימדים ענקיים ולהתרוקן מתוכן ומתמימות.

כך היה הצבע ארגמן ועתה הגיעה תורה של אימפריית השמש גדולה, עצומה, מצולמת כולה בשנחאי (מה שלא מעניק הרבה מהימנות לכל העניין) עם אלפי ניצבים וצילום מרשים, של אלן דאביו הראוי דווקא למחמאות. אבל כל הפעלולים, הרעש והמימדות הגדולות אינם יכולים לחפות על חוסר הכנות וחוסר המהימנות של הסיפור. זהו סיפורו האישי של ג'יי ג'י באלארד, המתאר בסיפורו אימפריית השמש את גילגוליו של נער בן 11 בשנחאי הכבושה על-ידי היפאנים, אחרי שאיבד את הוריו במהומה העירונית ונקלע למחנות-הריכוז של היפאנים. זהו עולם של סחי ומוות, עינויים, ניצול, התבזות, כניעה,

חדוך

חובה לראות:

תל-אביב: הקיסר האחרון, ז'אן דה פלורם, מלאכים בשמי ברלין, סגדל הדבורים, עיניים שחורות, שיעונו של לילה, קן הקוקייה.
ירושלים: ילדה גדולה/עורבים, לא יכולה בלי זה.
חיפה: בית האמצים, הקיסר האחרון, אורות הכרך.

תל-אביב

*** **הקיסר האחרון** (נת, אונליה, מוצג גם ברביחן בחיפה) - סרט מדהים ביופיו על חינוכו מחדש של הקיסר האחרון של סין, דמות טרגית, קורבן ההיסטוריה והנסיבות.
*** **מלאכים בשמי ברלין** (לב, רנמויה) - סרט קשה שכדאי להתאמץ כדי לרוות ממנו נחת. מלאכים בשחור ולבן נמכיכים עוף מעל לברלין. צילום נהדר של אברי אלקן והרבה תומר למחשבה.
*** **עיניים שחורות** (מוס'און, איטליה) - נשמות איטלקיות ורוסיות ושידוך אסתטי בין צ'כוב למארצ'לו מאסטרואני. חגיגה.

עריכה פיינרו